

Και σύ ρητορικώτατα πάντων ἀνδρῶν Φαλιάρηκα,
μοιράσου τὸ ἐπίδομα μὲ τῶν Παζῶν τὸν Κάγκκα.

Βρὲ τείναι τοῦτο τὸ κκὸ κι' ἡ ξαφνικὴ τρομάρα!...
πάει τὸ γάλα, Καρδαρᾶ, μὲζι μὲ τὴν καρδάρα!

Κι' ἐσένα, δύστηνε Μπαζᾶ, σὲ τρώει τὸ φεγγάρι,
ἀφοῦ και σύ ἐχόρτασες μὲ μπόλικο κριθάρι.

Ὡ Παρνασσίδη φοβερὴ και κκπετὰν Κ ο υ μ π ο ῦ ρ α,
πολλὴ μυυρίλα 'πλάκωσε 'στὴ δόλια σου κουμπούρα.

Ὡ Παππαγιανκκόπουλε, ἀνοίγει ἄλλος δρόμος,
κκι τρέχα πάλι τῶν Πατρῶν νὰ γίνης Ἀστυνόμος.
Τοιαῦτα τὰ προσδόκητα τῆς ἀνθρωπίνου μοίρας,
ἐκεῖνος ποῦναι Δῆμαρχος νὰ γίνετα κλητήρας.

Παλάσκκα λεβεντόκορμε και φουστανελοφόρε,
δὲν θὰ περνοῦν εἰς τὴν βουλήν κκι τῆς σχολῆς σου ὦρα,
και οὔτε τὸ κεφάλι σου θ' ἀνεβοκκατεβάζης
και οὔτε τὰ παπούτσι σου μ' ἀφέλειαν θὰ βγάζης
και οὔτε τὰ ποδάρι σου θὰ τρίβης ἐκεῖ πέρα,
και ἴσως ἀγροφύλακκ σὲ 'δοῦμε κκμμιά 'μέρα

Ἄν και σὲ κλαίω. Μέρμικκα, σὺν ἀδελφός και φίλος,
δὲν ἤθελα 'στὸν κόρφο σου νὰ εἶμαι οὔτε ψύλλος.
Δὲν φθάνει ὅπου 'στὴ βουλή δὲν θὰ ξαναπατήσης,
μὰ και ἕνα πρόστιμο παληὸ γυρεύουν νὰ μετρήσης.

Ὡ Οἰκονόμου Θεσσακλέ μὲ τὸ ζυπνὸ κεφάλι,
δάσκαλος ἦσουν μὲ φορὰ και τέτοιος θάσαι πάλι.

Γίνου βαστάζος, Φίλιε, και σύ, ὦ Ἀλαμάννε,
τὸν συμβολαιογράφο καθὼς και πρῶτα κάνε.

Και σύ, Νικολαίδη, γνωστὴ Ἀρκουδογιάννη,
νὰ εἶσαι δικολάβος νομίζω πῶς σου φθάνει.

Και σύ, κύρ Τράκκα, χαιδέυε τὴν κ λ ἄ ρ α μὲ ραχάτι,
και χόρταине μὲ τῆς Γαντζοῦς τὸ μπόλικο ἀλάτι.

Παρὰ νᾶσαι, Μαντζουράνη, τῆς Ἑλλάδος βουλευτής,
πιο κκλὰ θὰ χρησιμεύσης ἂν γενῆς π ε τ α λ ω τ ῆ ς.

Κλάψε, κκυμένη Πετκλᾶ, μ' ὄλολυγμὺν και κτύπον,
κι' ἐτίναζες τὰ πέταλα μετὰ τῶν ὑπολοίπων.

Πτωχὲ Ἱερομνήμων, καθόλου μὴ σὲ μέλη,
και θὰ χαρῆ μεγάλως ἡ δύστηνος πατρίς,
ἂν σὲ ἰδῆ μὲ 'μέρα κοντὰ εἰς τὸ βρεῖλι
νὰ σκούζης ἀμὶκ, δύο, και ἡ μυρωδάτη τρεῖς».

Σ' ἕνα βουνό, κύρ Βούλγαρη, νὰ πᾶς σιγὰ σιγὰ,
κι' ἐκεῖ τραγοῦδα μόνος σου «τὰ ζ ῶ α μ ο υ ἄ ρ γ ἄ.»

Κλάψτε, κοτσύφια τοῦ βουνοῦ, τὸν δάσκαλο Κοτίκα,
γιατὶ μὲζι μὲ τὴ βουλή θὰ χάση και τὴν προῖκα.

Τσερτίδη, σπέρτο 'στὸ μακλό, μονάχη τρακατροῦκα,
μὰς ἐκλεψαν τὰ τάλλαρα και ἀφῆσαν τὴν σεντοῦκα.

Τρεῖς πουλάκια κάθονται ἀπάνω 'στὸ ταμποῦρι,
και τραγοῦδῶντας κουτσουλοῦν μὲς 'υτοῦ Ζερβοῦ τὴ μούρη.

Τὴν ρητορικὴν ἀφῆσε, κκεινὲ υἱὲ τοῦ Δρόσου,
και εἰς ἀρχαιολογικὰς μελέτας ἐπιδόσου.

Μὲ τί μπογιὰ θὰ βιάσης τῆς τρίχες σου, κύρ Λάπα,
ἂν τῶρα σου τινάζουν οἱ ἐκλογεῖς τὴν κάπα;

Και σύ, Εὐρώτα τρομερὴ, δὲν ξέρω τί θὰ γίνης,
και μοναχὰ μὲ τᾶρθρα σου φοβοῦμαι μήπως μείνης,

Ἄμμὲ τί μοιρολόγι και θλιβερό τραγοῦδι
νὰ ψάλω και γιὰ σένα, κκκόσορτε Σκουλούδη;
'Αχ! ὅσα θὰ 'ξωδέψης θὰ πᾶνε 'στὰ χαμένα.
και πὶο κκλὰ θὰ ἦταν νὰ τᾶδινες σ' ἐμένα.

Ἄν εἶναι και ἄλλοι βουλευταῖ, ὅπου τοὺς λησμονοῦμε,
ἡ τοῦ Τρικούπη ὀπαδοὶ ἡ και τοῦ Δεληγιάννη,
κι' αὐτοὺς τοὺς κκλῖμε μ' ἄχ και βᾶχ και τοὺς παρηγοροῦμε,
και ἂν τοὺς ἔχω μὲς 'στὸ νοῦ, μὰ τὸ χαρτί δὲν φθάνει.

Ἄλλὰ εἰς ὄλαις τῆς δουλειαῖς, ποῦ 'στὸ ἐξῆς θὰ κάνουν
και 'στῆς χαρῆς και λύπης των δὲν πρέπει νὰ ξεχάνουν
πῶς μέρος ἔφαγαν κι' αὐτοὶ τῆς ἀγροθῆς μερίδος
κι' ὑπῆρξαν ἄλλοτε ποτὲ σωτήρες τῆς πατρίδος.

Και ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Εἰς τοῦ Ἑρμοῦ τὸν δρόμον γοργῶ ποδὶ προβῆτε,
κι' εἰς τὸ Ἰλιποπωλεῖον ἐκεῖνο τοῦ Κκσδόνη
'Εγγλέζικα κκπέλα και τοῦ Λαβίλ θὰ 'βρῆτε,
ποῦ δὲν τὰ κκαταστρέφουν και τρεῖς και πέντε χρόνοι.
'Υπάρχουν δὲ πρὸς γρῆσιν πολλῶν λιμοκοντόρων
και πρῶτης λακμοδέττικς και ἄλλα φηγουρίνια
και σκούφοι γιὰ ταξεῖδι χρωμάτων διαφόρων,
μὰ πὶο κκλὸ ἀπ' ὄλα εἶν' ἡ μεγάλη φτήνεια.

Εἰς τὸ Παντοπωλεῖον τοῦ Ἀντωνάκη μπῆτε,
ὅπου 'στὴ νέα πιάττα εὐρίσκαται κκρσί,
και τοῦ πουλιῶ τοῦ γάλα μὰ τὸ σταυρὸ θὰ 'βρῆτε
και σπιρωτὸ χαβιάρι και ἀθάνατο κκρσί.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μὲσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κᾶποιο Φαρμακεῖον.

Καφενὲ τῶν «Εὐ Φρονούντων» — νύκτα μέρα συζητούντων
μὲ μπακάληδες καμπότους, — πατζατζῆδες ἄλλους τόσους
μ' οὔρητήρια, σαντούρια — και μὲ μὰνδρα μὲ γαιδοῦρια.